

נביל טנוס¹

סבתי והרוח

מערבית: נביל טנוס

בַּעֲת רֶדֶת הַגֶּשֶׁם
הַשּׁוֹטֵף,
בְּלִילָה זְרוּע־חֶשֶׁךְ,
יָקָה,
לֹא לִיל יָרֵחַ
וְחִתּוּל שָׁחַר מִיָּלָל,
אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁרוּחַ עוֹבֵר,
אוֹמֵר שְׁלוֹם
לְכָל־שָׁל אָבִי, הַצֵּיד.
חֲנוּק
הִיָּה נּוֹבֵחַ הַכָּלָב
כְּשֶׁהוּא עוֹנָה לְשְׁלוֹם.
פְּרָחֵי הַשְּׁגֶרָה
שֶׁל סְפוּרֵי סַבְתִּי
הַצְּבָעוֹנִיִּים
הַזְכִּירוּ לִי אֶת צִוְּאַתָּה:
שְׁמַע בְּנִי,
קַח פְּרוֹסֶת לֶחֶם וְהַשְׁלֵךְ
אֶל הַחִתּוּל, יָדִיד הָרוּחַ,
וְהִנֵּחַ פְּרוֹסָה נּוֹסֶפֶת
מִתַּחַת לְכַרִּית שְׁלֶךְ,
וְהִתְפַּלֵּל לְאֱלֹהִים
וְלֵךְ לִישׁוֹן.
הֲרֵי הָרוּחַ בּוֹרֵחַ מִכָּל קְדוֹשׁ,

1 נביל טנוס, יליד מע'אר 1948, הוא משורר פלסטיני-ישראלי ששירתו מתאפיינת בלשון פרוזאית ובאורך שורות משתנה, ללא מחויבות למשקל. השיר "סבתי והרוח" מתייחס לאמונה טפלה המוצגת מנקודת מבט אישית של ילד. הילד הוא שמצוי במרכז ועל הקורא מוטל לפענח את הנסתר.

אֱלֹהִים קְדוֹשׁ,
 וּפְרוֹסַת הַלֶּחֶם מִתַּחַת לַכָּרִית שְׁלֶךְ,
 מִתַּחַת לְרֹאשׁוֹ,
 קְדוֹשֶׁה יִמְהַזְכֵּר שֵׁם
 אֱלֹהִים.
 אֲמִי הִיְתָה לֹקַחַת אוֹתִי,
 מְלַטֶּפֶת אֶת צְוֹאֲרִי,
 מְמַשֶּׁשֶׁת אֶת לִחְיֵי וְאֶת מִצְחִי
 וּמְסַרְקֶת אֶת בְּלוֹרִיתִי –
 וְהִיְתִי הוֹלֵךְ לִישָׁן
 וּפְרוֹסַת הַלֶּחֶם מִתַּחַת לַכָּרִית שְׁלִי,
 מִתַּחַת לְרֹאשִׁי,
 וְאֲנִי בְטוֹחַ שֶׁלֹא יָבוֹא אֵלַי הָרוּחַ בַּחֲלוּם!